

לדעת את אותו אותו

שני קטעים מתוך הפואמה "התבשרות"

יום ראשון

בְּרֹאשִׁית שָׁב הָאֵל מִמַּחֲו הָעֵיף
שְׁחַדֵּל תַּת דְּמוּתוֹ בְּצוּרוֹת הַחֹלֶף:
אֵל מַעַל לְלִשׁוֹנִי עוֹפֶף אֶל-חֶלֶל
וְנִתַּק מִכָּאן שְׁמוֹ הַכְּבוֹד (בְּלֹא יֶסוֹד
מִכְּבִיד-שְׁפָה חוֹתֶם-גּוֹפָה – הַכֹּל נִבְלָל):
הֶקְלַל עוֹלָם לְבָלִי מִשְׁקָל
וְאִלְהִינוּ שָׁב אֵלֵינוּ כְּעוֹלָל –

אֵל יוֹם רִאשׁוֹן עוֹד מְדַבֵּר בְּלִי לִשׁוֹן:
הַכֹּל רַק קוֹל בְּלִתִּי נְחֹשֶׁב מְרַחֵב אֲדוּת
– שְׁכָבוֹת הַצֵּלִיל בְּכִלִּיל הָזֶה:
עוֹבֵר וְשׁוֹב רְטוּט אֲוִיר בְּכִלִּי הַלַּעֲהוּלָם –
גִּלְגּוּל עָלִי שֶׁלֹּא הִתְחִיל וְלֹא נִשְׁלָם:
וּמֵאֲנִישֵׁת נִפְשׁוֹ – מִקְצָב,
נְחֻצָּב עוֹלָם אֵלִי קִצְאוֹ
מְרִיץ מִחֲשֻׁבֶּת הַזֶּהָב מִהַמְזוּרַח לְמַעְרָב:
וּבְבִלְיַלְצֵלִיל הַזֶּה כּוֹכֵב עוֹלָה בְּלֶכֶן קוֹל
חֻצָּב, כְּמוֹ מֶלֶה שֶׁנִּשְׁמָטָה
מִתּוֹךְ חֲלוֹם יֶשֶׁן שֶׁשָּׁב:

וְזִכְרוֹן צָף מֵאֲלִיו בְּגֵרוֹן-יָקוֹם –
גְּרִמִּי-עוֹגֵב עוֹרְמִים נִפְשׁוֹת עוֹלָם-קוֹדֶם
אֵל פִּי הָאֵל הַמְהֵמָהּ בְּלִשׁוֹן הָאֵם –
הָאֲדָמָה שֶׁשָּׂרָה קֶץ, וְאִזּוּ דְמָמָה:
(אֲנִי זֹכֶרֶת נְעִימָה מִיּוֹם יְלֻדוֹת,
הִתְהַ עֲדוּת בְּמִלְאָכִים שֶׁל הַקִּירוֹת
הַחֲשֵׁף צָק נִמְצָק צוּרוֹת,
יִדְעִתִּי פָנִי אָבִי נוֹצְרוֹת בְּטוֹן יָקוֹם,
וּשְׂדֵה-קוּרוֹת נַע בְּאֲוִיר כְּשֶׁהוּא שָׁר
אֶת הָאֵיכָה אֲנִי הָעִיר):

וְאֵל פּוֹלָה כָּל תּוֹ וְתוֹ אֵל לְשׁוֹנוֹ,
יְכוֹל לְבִכּוֹת כְּמַעַט מְזֶרֶם חֲלִילִים
וּמִן הַשְּׂכוֹל שֶׁל הַכִּלִּים, שְׂקוּלִים
בְּקֶצֶב עֶצֶב לֵב שֶׁל גֶּדֶם סִלַּע, מִיַּבֵּב כִּכְלָב
אֵל בְּצִלָּל קוֹלוֹ שִׁיִּצְטַלְצֵל, וְשׁוֹב יִפֹּל:
וְכָל דְּבָרָיו פְּזוּרִים כַּחוֹל,
צִלּוּלִים מְבַדֵּלִח וְכַחֵל
נוֹטֵף בְּאַיִן־הַחֲלָל:

צַחֵק הָאֵל – סַחְרוֹר צֶהֱל בְּכּוֹכְבִּים:
וּמִלְעוּ פְּלִיטַת אֱלֹפִי פְּגִי כְּרוּבִים:

הָאֵם שָׁבִים הָעֶצְמִים מֵעֲצָמוֹת? וּנְשָׁמוֹת
שֶׁנֶּעֱצָמוֹת עַל פְּנֵי הַמִּים שְׂבִמִּים
מוֹרְמוֹת אֵל הַמְּרוֹמִים?
הָאֵם יְהִי מִן הַנְּהִי הַזֶּה הַמְּנוֹן –
הָאֵם תִּכָּה לְשׁוֹן עֲלִיוֹן כְּמוֹ עֲנָבִל
בְּפַעֲמוֹן יְקוֹם קָדוֹם, הַתְּצַלְצֵל
בְּנִשְׁמַת מוֹת־חַיִּי, הָאֵל?:

אָבִיב נוֹשֵׁף הָאֵל מֵאֵף –
מְכַל יַעַץ גֵּן יוֹצֵא שָׂרָף: מַה שֶׁנִּשְׂרָף
וְנִעְרַף מַה שֶׁנִּכְרַת הוֹמַת נִגְרָף מְגוּף
עוֹלָה בְּנִצָּח צוּף: בְּאַבְקָנִים רְחוּף חִלוּם
וּצְרוּף שָׁנִים (מַה שִׁיעִיד בָּנוּ עַד שֶׁנִּהְיָה
עוֹנִים):

וּמִתְגַּלְגֵּל בְּעֲנָנִים רְחוּב־עֶבֶר, וְהִלִּיכָה
שְׂבָאוֹר – אֵל אֶן־לֶךְ מִשְׁקִיף דְּמוּתָהּ
הַנִּשְׁכָּחָה?: אוֹפֵף מִבֵּט הָאֵל שְׂמִיכָה
וְכֵס הַלֵּיל כָּל אִישׁוֹן בְּרֶךְ בְּרָכָה:
קוֹץ בְּמִלְאָכָה
וְיִהִי עָרֵב
וְיִהִי בָקָר
יוֹם רֵאשׁוֹן:

יום שלישי

יום שלישי – אנושי – נפקח הרשם
בחושי: בכרח קשב כלל-נפשי
שומה עליו ליצר חפשי
את שנשק לתחושתו – לדעת את אותו
אותו המסגר בבריאתו
עד מכנה בשם דמותו

בשם צורה –
המתבחן בחן דבר אשר נקרא
מרוח אל האצורה: חלום החמר
מתעורר אלי אורה, להולד שנית
בשמי ההכרה:

נפש אנוש עולם יגדש אל חוש ירחש
בנהרה:
ומתגלים בפנים-עינו קולות – ציור
במערה
של ישותו, ישות יקום רקום בה ארג
התמורה –
במדשאות העצבים האור מומר ללשון
שירה:
ואל-חלקיק יושב בנקיק סוף הסלם
של חוט-שדרה
ומעתיק מלמול עתיק עולה מחניק
מכל נברא אל דע-אדם –
אל"ף לדם מחליק האל ומתבהל
כשמצלמו שומע שמו בהמלת קולות
תבל כל אות בדם אדם ישמע עוד שם
עד שם עליון – דממה:
בוקעת בקר נשמה
שוקעת בשמי אל חמה,
ויערב: עד ירא כי טוב: